

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ—ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ—ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4
Αθήναι 13 Απριλίου 1903.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

μᾶς ἔρχεται τὸ σωτήριον μήθημα, ἡ ἀσφαι-
λεστέατη μέθοδος, διὰ τῆς ὁποίας οἱ Ῥωμοὶ
θάποβάλλωμεν πολλὰς κακὰς ἕξεις, τὰς ὁ-
ποίας δικαιολογοῦμεν ὡς ἔθνια πάτρια—
καὶ συγγνώμην κ. Δαυιέρην, διότι βεβηλόνο-
μεν τὴν πίνανον λέξιν σας.

Σὲ κάποιον μέρος τῆς Ἀμερικῆς ἕνας Ῥω-
μῶς—ὅπως γράφει ἡ «Ἀτλάντις» τῆς Ν.
Γόρκης—ἔσφαξε τὰ γενέθλιά του. Ἀνέθηκε
λοιπὸν ὁ καλὸς σου ἐπίνω στὴν στέγη τοῦ
σπιτιοῦ του καὶ ἄρχισε νὰ πρῶσθῃ ἀγρίως
τὸν ἀέρα, γὰρ τὸ γαριόσυνον γεγονός. Αἱ ἄρ-
χαι, αἱ ὁποῖαι ἐκεῖ κάτω, εἰς τὴν χώραν τῶν
Γιόγκιδων καὶ τῶν δουλαριῶν, δὲν συγκι-
νοῦνται ἀπὸ τούτου βεβήματα, τὸν συνέλαβαν
ἀμέσως καὶ τὸν κατεδίκασαν εἰς πρόστιμον
πέντε δουλαριῶν. Καὶ ὁ κ. Ῥωμῶς ἀπολο-
γούμενος εἶπε στὸν δικαστὴν ὅτι «ἐνόμισε
πὼς ἦταν στὴν Ἑλλάδα καὶ ἠκολούθει τὸ
πάτριον ἔθιμον πυροβολῶν».

Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ γίνεται κ' ἐδῶ καὶ γιὰ
τοὺς χαρμωσύνους πυροβολισμοὺς καὶ γιὰ
κάθε ἄλλην ἀστυνομικὴν παράβασιν. Οἱ ἀ-
στυφύλακες νὰ φερόναι καὶ τὰ κρίνει τους
καὶ τὰσπρα γίνονται τους, ἀλλὰ νάχουν κ' ἕνα
καρὸν στὸ ὁποῖον νὰ σημειώνουν ὀνόματα.
Ἀπὸ ταῦτ' αὐτὸ καὶ στὸ δάσκαλο. Οὔτε βούρδουλα,

οὔτε ἀστυνομικὰ μπουδρούμα. Ἐνα μικρὸ
προστιματάκι κ' ἔτσι σιγὰ σιγὰ οἱ Ῥωμοὶ θὰ
παύσουμε νὰ νομίζουμε πὼς βρισκό-
μαστε στὴν Ἑλλάδα, ἀν καὶ ἡ Ἀμερικανικὴ
αὐτὴ μέθοδος ἰπύρχει φόβος νὰ ἐκφυλισθῇ ἀν
ἐγκληματισθῇ ἐδῶ, ὅπως ἐξεφυλίσθησαν ὅλα
τὰ πράγματα ποῦ ἐπήραμε ἀπὸ τοὺς ξένους.
Εἶνε τόσο δύσκολον τάχα νάρχισουν νὰ γρά-
φουν ἀδιακρίτως ὅποιον ἴδοῦν ἢ ὅποιον θέ-
λουν νὰ ἐκδικηθοῦν;

Μήπως δὲν κάτι παρόμοιον δὲν ἐδημιούρ-
γησε τοὺς συκοφάντας στὴν ἀρχαιότητα καὶ
τοὺς κληροφάντας, στὴν σύγχρονον Ἑλλάδα;
Γι' αὐτὸν τὸν λόγον, τὸν σπουδαιότερον,
δὲν τολμοῦμε νὰ ζητήσουμε τὴν ἐφαρμογὴν
τῆς Ἀμερικανικῆς μεθόδου.

ΤΡΕΙΣ ΑΤΤΙΚΑΡΧΑΙ

ἀπεσκήρτησαν, λέει, ὀριστικῶς ἀπὸ τὸ Κυβερνητι-
κὸν μαντρί διότι δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ ση-
μειώσεις των.

Βεβαίως τὸ Χρηματιστήριον δὲν συνεκινήθη κα-
θόλου ἀπὸ τὴν μετὰσταν αὐτὴν, ἀφοῦ ἀκόμη δὲν
ἐφθάσαμεν στὴν ὀνειροπολουμένην χρυσῆν Συνταγ-
ματικὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποῖαν αἱ περὶ ρουσρε-
τιῶν σημειώσεις τῶν κ. κ. βουλευτῶν θὰ παίζων-
ται στὸ Χρηματιστήριον, ὅπως παίζονται τὰ Ἐ-
θνικὰ γεωγράφα.

Ἄν δὲν συνεκινήθη ὁμοῦς τὸ Χρηματιστήριον,
διὰ τοὺς λόγους ποῦ ἀναφέραμεν, συνεκινήθησαν οἱ
ἐκλογεῖς τῆς Ἀττικῆς οἱ ὁποῖοι δὲν ἠμποροῦν τόσο
γρήγορα νὰ λησμονήσουν τὴν ἀθάνατην τῆς Σανίδας
νότα, κατὰ τὴν ὁποῖαν καὶ οἱ τρεῖς ἀποσκηρτήσαντες
ἤρουντο τῶν Σανιδοφόρων πατριωτῶν γιὰ νὰ μετα-
κομίσουν τὸν λαοκροβήλον ἀρχηγόν τους στὴν ἀρ-
χὴν καὶ γὰρ νὰ τὸν ἐγκαταλείψουν σήμερα, ποῦ
δὲν τοὺς κάνει τὰ ρουσρετάκια τους.

Τί διάβολο! Ὅλα τὰ γαιατὰ τῶν Ἀθηνῶν ἐτε-
λείωσαν, καὶ δὲν ὑπάρχουν πειὰ σανίδες γιὰ τοὺς
τρεῖς αὐτοὺς κυρίους;

ΚΑΙ Η ΑΠΗΧΗΣΙΣ

ἡ ἀπαρτίτης τῶν τελευταίων Πανεπιστημιακῶν σκηρῶν.
— Τὰ συγχαρητήριά μου γιὰ τὴν διατριβὴν ποῦ ὑπέ-
βαλες ἐπὶ ὀρηγείῃ. Τώρα σοῦ εἶχομαι...
— Ξέρω τί θὰ μοῦ εἰρήθῃς! Νὰ γίνω καὶ καθηγη-
τῆς. Πῶς;
— Βεβητότατα!

— Μὰ γιὰ τὴν καθηγείαν τὴν ἔχω ἀπὸ τῶρα ἑτοιμη-
τὴν διατριβὴν μου. Εἶνε ἡ μαγκούρα μου!..

Ἡ Κοινή Γνώμη

ΤΟ ΔΙΔΑΚΤΙΚΟ ΠΑΖΑΡΙ

Φιλτάτε «Νουμᾶ»

Κ' ἐγὼ ὁ μωτὸς ἐπιστευτὰ!.. Ἄς εἶνε! Ἀπὸ τῆς πε-
ρελθούσης ἐβδομάδος ἐπελήφθη τῶν ἐργασιῶν τῆς ἡ ἐπι-
τροπῆ διὰ τὴν κρίσιν τῶν διδακτικῶν βιβλίων τῶν δημοτι-
κῶν σχολείων, αἵτινες, περὶ τοῦτον μετ' ὀλίγων ἡμερῶν.
Ἐπελήφθησαν 150 βιβλία διδακτικὰ ὑπὸ διαφόρων δημο-
διδασκάλων διὰ νὰ κριθοῦν.

Δὲν χειροκροτεῖτε διὰ τὴν εἰδησίαν;
Κρίμα δι' ὅσα ἐργασίαι, καὶ κρίμα δι' ὅσα ἀπεκαλύ-
φθησαν καὶ κρίμα δι' ὅσα ἐπηγγέθη ἡ κ. Κορονοῦργος
μὲ τὸ ἐν κωφορῆ εἰσέτι διαελθῶν πολυκροτον νομοσχέ-
διον περὶ μονοπωλίου τῶν διδακτικῶν βιβλίων!

Τὸ βουρακίδες ρεῦμα τῆς ἐκπαιδευτικῆς ψευτικῆς μας
ἐξυκολοθεῖ τὴν ἀκατάσχετον πορείαν κ' ἐπὶ πολλὰς δε-
κάδας ἐτῶν, κ' ἐπὶ κίβνας ἔσται, ὅτι ὀνειροπολοῦμεν τὴν εἰ-
λικρινεστέρην καὶ ἀνθρωπινωτέρην μέτροσιν τῶν Ἑλληνο-
παιδῶν, τὴν ὁποῖαν ἔχουν ἀκλήθει οἱ Ἑλληνοκράτες τοῦ
διδακτικοῦ Παζαριοῦ, τοῦ καλουμένου ἐπὶ τὸ Ἑλληνο-
πρεπέστερον «δικαιωσιμὸς τῶν διδακτικῶν βιβλίων».

Ἰδιό: του
Ἀναλόγητος

<>

ΣΤΟΝ „ΠΑΡΝΑΣΣΟ“

Μίαν ἐρώτησιν cher Noumas, διὰ τὴν ὁποῖαν δὲν
περιμένο, οὔτε δέχομαι, καμμίαν ἀπάντησιν:

Ἐνθουσιάζθηκα ἡ ἀριστοκρατία μας μὲ τὴν
καλλιτεχνικὴν ἐσπερίδα τοῦ κ. Τρουφφιῆ καὶ τῆς
κομπανίας του τὴν «Τετάρτην» τὸ βράδυ εἰς τὸν
«Παρνασσόν». Ἡ ἐρώτησις: Ἦα ἐγέμιζε ἡ ἀριστο-
κρατία μας τὴν σάλα τοῦ «Παρνασσού» καὶ θὰ ἐν-
θουσιάζετο, ἂν ἡ παράστασις διεξήγετο Ἑλληνι-
στι καὶ ἀπὸ Ἑλληνας ἰθιοποιούς ἢ καὶ ἐρασιτέχνους;

Καὶ ἄλλην μίαν ἐρώτησιν: Ὁ κ. Τρουφφιῆ, ἂν
δὲν ἀπατώμαι, ξεροκοκκαλίζει ὑπὸ τὸν γλαυκὸν οὐ-
ρανὸν μας χρήματα Ἑλληνικά. Διὰ τί λοιπὸν εἰς
τὴν μοναδικὴν καλλιτεχνικὴν ἐσπερίδα του δὲν πα-
ρουσιάζει καὶ ἕνα δυὸ ἀπὸ τοὺς κυρίους μαθητὰς του—
ὄχι τοὺς ἐρασιτέχνους—νὰ μᾶς δείξῃ διὰ τὰς προό-
δους των; Δὲν νομίζεις ὅτι ἀπὸ ἀβρότητα τοῦ ἀρχι-
στον—ἀχ, αὐτὴ ἡ Παριζιάνικη ἀβρότης!—ἔπρεπε νὰ
τὸ ἀπαιτήσῃ ὁ ἴδιος νάκουσθῃ στὴν ἐσπερίδα του,

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΩΝ ΕΠΟΧΩΝ

8

ΓΑΒΡΙΗΛ Δ' ΑΝΟΥΝΤΣΙΟ

ΟΝΕΙΡΟ ΕΑΡΙΝΗΣ ΠΡΩΤΑΣ

ΚΑΘΑ ΜΕΣΑΦΡΑΣΙΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΛΑΜΠΡΑΕΤ

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ. Τὸ καλὸ ὄλο ποῦ εἶνε στὸν κόσμον ἕς
κατέβῃ στὸ κεφάλι σας καὶ ἕς πλημμυρίσῃ τὴν ψυχὴν σας!
Φαίνεται: καὶ σεῖς νὰ εἶσθε γεννημένη τῶρα καθὼς ἐκείνο
τὸ μικρὸ φυλλοκλάκι ποῦ ξανοίγει κάτω ἀπὸ τὴν πνοὴν σας.
Δὲν ξέρω τί τὸ παιδικὸ καὶ τὸ ὄσιο διακρίνω, στὰ μᾶτια σας
ποῦ μὲ κυττάζουτε μέσα ἀπὸ τὰ κλαδάκια.

Ἡ ΤΡΕΛΛΗ. Ὁ θὰ εἰμπορέσω λοιπὸν ἐγὼ μὲ τὰ δέν-
δρα, μὲ τὰ φυλλώματα, μὲ τὸ χορτάρι νὰ εἶμαι ἕνα ἴδιο
πράμα! Ἡ Βενετικὴ θὰ περῆσῃ διπλα μου, θὰ μὲ ἐγ-
γίση ἀπλά μὲ τὸ πόδι της γωρὴ νὰ μὲ ἀγνωρίσῃ. Ὁ θὰ
τὴν ἴδω στὸ πλευρὸ τοῦ νυμφίου ποῦ τὸ ὄνειρό μου τῆς
χάριτε, ἐρωτόθυμη κ' ὀλόμορφη, ὀλόλαμπη ἀπὸ τίς ἐλπί-
δες, ὅστερα ἀπὸ τόσα δάκρυα. Καὶ ὁ θὰ τῆς εἰπῇ ἐκεῖνος...

Τὰ ξέρω ἐγὼ, τὰ ξέρω ἐγὼ τὰ λόγια ποῦ φανερώσουν τὴ
ζωὴ σ' ὅποιον μαρτίνεται, σ' ὅποιον πεθαίνει. Ὁ κόσμος
ἔλος ἐγίνετο σὰν ἕνα νερόλωμα ὅταν σιωποῦσαν τὰ χεῖλη
του καὶ ἐνεκενεμένω γιὰ ἕνα λόγο μεταμορφωμένο σ' ἕνα
θαύμα χαρῆς... Ἄ!

(Ρίχνει μίαν φωνή)
Μὲ σταλαγματιὰ αἵμα...
(Μὲ μὴ κρυφῆ φρίκης ἀποχωρίζεται ἀπὸ τὸ χαμῶ-
δενδρο καὶ πηδᾷ ἐμπρός. Σπᾶ ἕνα κλαδί).

Μὲ σταλαγματιὰ αἵμα...
(Τρομαγμένη, κυττάζει ἕνα κόκκινον σημάδι ἐπάνω 'στὸ
γυμνὸ βραχίονά της. Μὲ ὀρηγτικὴν τρεμουλα τὴν τι-
νάζει).

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ (τὴν παίρνει ἀπὸ τὸν βραχίονα καὶ τὴν
ἤσυχάζει). Μὴ φοβεῖσθε! Δὲν εἶνε τίμα... Εἶνε ἕνα μικρὸ
ἐντομο ἀκίνδυνον ποῦ ἐστάθηκε ἐπάνω στὸ μπράτσο σας...
Κυττάξτε! μὲ πιασχάλλετα. Φέρνει καλὸ γούρι! εἶνε μὲτ'
ἀγγελία εὐτυχίας. Μὴ τρέμετε ἔτσι! Δὲν εἶνε τίποτε. Δὲν
ὑπάρχει πλεῖν τίποτε. Κυττάξτε.

Ἡ ΤΡΕΛΛΗ (τρέμει ἀκόμη καὶ ἀγωνιᾷ). Εἶνε παν-
τοῦ, παντοῦ... Τὸ βλέπω παντοῦ ἐπάνω μου, γύρω μου...
Ἄ, γιὰτρέ, κάμμετε ὥστε νὰ μὴ τὸ βλέπω πλεῖν! Βγάλτε
με ἀπὸ αὐτὸ τὸν τρόμο!.. Ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι ἤμουν ἀγνή
ἐκεῖ, μέσα στὰ φύλλα... Δὲν θὰ εἰμπορέσω, δὲν θὰ εἰμπο-
ρέσω... Ἀκόμη 'στὸ δάσος χθὲς εἶδα κάτι δένδρα μὲ μὲτ'
αἰθῆρα... ὅπου διάβηνα...

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ. Εἶνε τὰ σημεδεμένα γιὰ νὰ τὰ ρί-
ξουνε.

Ἡ ΤΡΕΛΛΗ. Καὶ κόκκινες σταλαγματιὰς παντοῦ,
'στὸς ὀμῶνας... ὅπου ἐπερνοῦσα...

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ. Εἶνε ἡ ἕκρας τῶν ἀγκάθων.
Ἡ ΤΡΕΛΛΗ. Δὲν θὰ εἰμπορέσω... δὲν θὰ εἰμπο-
ρέσω...

(Ἐγγίζει τὰ μαλλιά της πίσω ἀπὸ τὸν λαιμὸν, στο'ς
κροτάφους μὲ ταραχὴ καὶ συγκίνησι' ὅστερα βλέπει τὰ
χέρια της).

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ (τὴν πέρνει ἀπὸ τὰ χέρια). Οἱ κρίνοι
εἶνε λιγώτερο λευκοὶ ἀπὸ τὰ χέρια της...

Ἡ ΤΡΕΛΛΗ (βλέπει τὸ σπασμένο κλαδί ποῦ κρεμιέ-
ται ἀπὸ τὸ χαμῶδενδρο). Ἐπικρα ἕνα κλαδί!

(Πλησιάζει πρὸς τὴν γλάστρα, σκύθει: μὲ πιαχόνο
καὶ μὲ οἶκτο). Δέτε τί ἔσπαγγην πληγὴ! Εἶνε ὀλη
ὄγρη ἀπὸ χυμὸ. Ὅλη ἡ δύναμις τοῦ φυτοῦ θὰ ρεῦσῃ ἀπ'
αὐτὴ τὴ πληγὴ... γιὰ μὲνα. γιὰ μὲνα!

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ. Μὴ φοβεῖσθε. Αὐτὴ εἶνε μὲτ' πληγὴ
ποῦ θεραπεύεται. Τὸ φυτὸ θὰ ἐνενηγάλλῃ ἕνα ἄλλο κλαδί.

Ἡ ΤΡΕΛΛΗ. Καὶ αὐτό;

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ. Πλῆξτε μὲ αὐτὸ ἕνα στεφάνι!
Ἡ ΤΡΕΛΛΗ (ρωτίζει-αι: ἔξαφν μὲ τὸ παιδικὸ της
χαμόγελο. Ξεκολλᾷ τὸ κλαδί ἀπὸ τὸν κορμὸ καὶ τὸ δι-
πλώνει ἐνῶ χαμογελᾷ πάντα) (Ἄκολουθεῖ)

